

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4. Bf.77/2015/26. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év január hó 22. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év január hó 28. napján kelt 43(III.)B.237/2013/214. számú ítéletét I. r. vádlott, II. r. vádlott, III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

I. rendű, II. rendű, III. rendű vádlottak korrupciós cselekményeinek megnevezését helyesen hivatali vesztegetés elfogadása büntettére pontosítja. II. rendű vádlott vagyon elleni erőszakos bűncselekményeinek megnevezését zsarolás büntettére pontosítja. E vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés összege helyesen: 216.000,- (kétszáztizenhatezer) forint.

A pénzbüntetést meg nem fizetése esetén börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni II. rendű és III. rendű vádlottaknál.

II. rendű vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

I. rendű és III. rendű vádlottakkal szemben 60.000-60.000 (hatvanezer-hatvanezer) forint, míg II. rendű vádlottal szemben 70.000 (Hetvenezer) forint és 275 (kétszázhetvenöt) euró vagyonekobzást rendel el.

IV. rendű vádlottal szemben a pénzbüntetés kiszabását mellőzi, és e vádlottat megrovásban részesíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. rendű vádlott, II. rendű vádlott, III. rendű vádlott és IV. rendű vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Kötelezi II. r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 20.000,- (Húszezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év január hó 28. napján kihirdetett 43/III/B.237/2013/214. számú ítéletével I. r. vádlottat előnyért, hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntette [2012. évi C. törvény (Btk.) 294. § (1) és (3) bekezdés a) pont, aa) pontjai], társtettesként, folytatólagosan előnyért hivatali kötelességét megszegve bünszövetségben és üzletszerűen elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntette [Btk. 294. § (1) és (3) bekezdés a) pontja aa) és b) pontjai], felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § c) pont] miatt halmazati büntetésül négy év kettő hónapi börtönbüntetésre és öt évi közügyektől eltiltásra ítélte.

II. r. vádlottat társtettesként, folytatólagosan előnyért hivatali kötelességét megszegve bünszövetségben és üzletszerűen elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntette [Btk. 294. § (1), (3) bekezdés a), pont, aa) és b) pontjai], 2 rb. hivatalos minőség színlelésével elkövetett zsarolás

büntette [Btk. 367. § (1)-(2) bekezdés d) pontja] miatt halmazati büntetésül három év tíz hónapi börtönbüntetésre, négy évi közügyektől eltiltásra, 180 napi tétel - napi tételenként 1200 forint összegű - összesen 256.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

III. r. vádlottat társtettesként, folytatólagosan előnyért hivatali kötelességét megszegve bünszövetségben és üzletszerűen elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntette [Btk. 294. § (1), (3) bekezdés a), pont aa) és b) pontjai] miatt egy év kettő hónapi börtönbüntetésre, kettő év közügyektől eltiltásra, továbbá 120 napi tétel - napi tételenként 1000 forint összegű - összesen 120.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

IV. r. vádlottat hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § c)] miatt 180 napi tétel - napi tételenként 1500 forint - összesen 270.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a II., III. r. vádlottak esetében az előzetes fogvatartásban, valamint a házi őrizetben töltött idő beszámításáról, a II., III. és IV. r. vádlott esetében a velük szemben kiszabott pénzbüntetés - meg nem fizetés esetén - szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, továbbá a bűnügyi költség viseléséről. Határozott az I. és a III. r. vádlott tekintetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

Az elsőfokú bíróság V. r. vádlottat hivatali vesztegetés büntette [1978. évi IV. törvény (régi Btk.) 253. § (1)-(2) bekezdés] miatt, mint többszörös visszaesőt egy év börtönbüntetésre és egy évi közügyektől eltiltásra ítélte.

VI. r. vádlottat 2 rb. közokirattal visszaélés vétsége [régi Btk. 277. § (1)] miatt halmazati büntetésül egy évre próbára bocsátotta.

VII. r. vádlottat 2 rb. bűnsegédként, hivatalos minőség színlelésével elkövetett zsarolás büntette (Btk. 367. § (1)-(2) d) pontja], vesztegetés elfogadásának büntette [Btk. 291. § (1)] miatt halmazati büntetésül kettő évi börtönre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását három évi próbaidőre felfüggesztette.

V. r. vádlottal szemben elrendelte egy korábbi felfüggesztett hét hónapi szabadságvesztés végrehajtását, VII. r. vádlottal szemben 70.000 forint összegű vagyonelkobzást rendelt el.

Az elsőfokú bíróság ítélete V. r., VI. r. és VII. r. vádlottak tekintetében első fokon jogerőre emelkedett.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész I. r., II. r. és III. r. vádlottak terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása; az I. r. vádlott elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentés, védője elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentés, továbbá enyhítés végett, a II. r. vádlott és védője elsődlegesen bizonyítottság hiánya miatt felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett, a III. r. vádlott és védője elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentés, harmadsorban enyhítés végett, a IV. r. vádlott és védője felmentés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1152/2013/7. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Átiratában utalt a perrendi szabályok megtartására, a feltárt bizonyítékokkal összhangban álló megalapozott tényállás megállapítására, az indokolási kötelezettség teljesítésére.

Összefoglalta, hogy az elsőfokú bíróság a különböző tényállási pontok tekintetében milyen bizonyítékokra volt figyelemmel, amelyekre tekintettel a bűnösségre vont jogkövetkeztetést okszerűnek tartotta. Hivatkozott az I. és a II. r. vádlottakkal szemben irányadó hét évi, a III. r. vádlott esetében öt évi középértékére. Nézete szerint a súlyosító körülmények miatt az enyhítő körülmények ellenére a középértéktől történő jelentős mértékű eltérés indokolatlan volt. Az I., II., és III. r. vádlottakkal szemben ezért a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás súlyosítására, az I. r. vádlott esetében 20.000 forint, a II. r. vádlott és a VII. r. vádlottakkal szemben 275-275 Euró, a II. r. vádlottal szemben további 40.000 forint, VII. r. vádlottal szemben pedig további 80.000 forint összegű vagyonelkobzás elrendelésére, a II. III. r. vádlottak esetében a pénzbüntetés meg nem fizetés esetén történő átváltoztatása során a fogház helyett börtön fokozat megállapítására tett indítványt. Indítványozta továbbá a II. r. vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapítását.

I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen fellebbezését fenntartotta. Nézete szerint a hangszakértői véleményt a bizonyítékok közül ki kell zárni a vélemény hiányosságai miatt. Így hiányolta a felhasznált program, a szoftver tisztázatlanságát, a típusengedély, az akkreditációra vonatkozó engedély beszerzését. Kifogásolta ezen túlmenően a titkos információ gyűjtés eredményét, felhasználhatóságát. Utalt arra, hogy védenca az ítéleti tényállás időpontjában nem volt állományban a Keleti pályaudvaron, ezért a II. és a III. r. vádlottnak nem lehetett a járőrtársa, és az események irányítója sem. Kifogásolta, hogy a külföldi állampolgárok meghallgatása az elsőfokú eljárásban elmaradt, holott meghallgatásuk mentő körülményt eredményezhetett volna. Hivatkozott arra, hogy a telefonszámok használóit sem lehetett aggály nélkül tisztázni. Kiemelte, hogy a tényállás III. pontjában írt cselekmény esetében az első fokú ítélet egyetlen lehallgatási jegyzőkönyvre utalt, abból azonban nem tűntek ki a bűncselekmény egyéb elkövetési körülményei. Aláhúzta, hogy indokolatlan és felesleges volt a IV. r. vádlott felhasználása a rendszám lekérdezése során, hiszen az I. r. vádlott is rendelkezett hozzáférési jogosultsággal. Hangsúlyozta, hogy védenca hosszú időt töltött kényszerintézkedés hatálya alatt, amellyel a büntetési célokat már megvalósultnak látta. A bűnösség megállapítása esetén kérte az időmúlás enyhítő körülményként történő figyelembe vételét. Annak értékelését is kérte, hogy védenca jelenleg munkát végez.

Az I. r. vádlott fellebbezésének írásban benyújtott indokolásában tényállási pontonként fogalmazta meg aggályait az első fokú ítélet ténymegállapításaival, továbbá a terhére figyelembe vett bizonyítékokkal kapcsolatban. Vitatta a titkos információ gyűjtés eredményét, felhasználhatóságát, az eljárási szabályok betartását. Ezen túlmenően nagyrészt megismételte az első fokú eljárás során már előadott védekezését, köztük utalt a pihenő időre vonatkozó nyilvántartási füzetre, kifogásolta a szolgálati napló beszerzésének elmaradását arra hivatkozással, hogy azok megsemmisültek. Hangsúlyozta, hogy ezeket az iratokat öt évig kellett volna megőrizni, ám ezt az előírást a rendőri szervek nem tartották be. Sérelmezte, hogy az igazságügyi hangszakértő nem szó szerinti lejegyzéssel rögzítette a hanganyagot, továbbá kifogásolta a hangszakértői vélemény megállapításait, köztük azt is, hogy a 90%-os bizonyosság nem tekinthető kétséget kizáróan bizonyítottnak. Több a bűncselekmény megvalósulása szempontjából ránézve irreleváns, illetve mellékes körülményt vetett fel, amelynek vizsgálata az ügyben szükségtelen, indokolatlan lett volna. Példaként említi a másodfokú bíróság a tényállás II. pontjában szereplő szerb állampolgárokkal kapcsolatban előadottakat; e személyek állampolgárságának megállapítására nyelvész szakértő bevonását tartotta szükségesnek, holott a pályaudvari lopásokkal összefüggésben megvalósult korrupciós cselekmény szempontjából a lopásokat megvalósító személyek állampolgárságának a legcsekélyebb jelentősége sincs. Foglalkozott az első fokú ítéletnek olyan megállapításaival is amelyek nem őt érintették, hanem társait, nevezetesen a II.r. és a jogerősen elítélt VII. r. vádlottat. Az előbbiekre figyelemmel a másodfokú nyilvános ülésen bizonyítási indítványt terjesztett elő,

melyben kérte az igazságügyi hangszakértő ismételt meghallgatását, továbbá 1. számú tanú rendőr főhadnagy tanúkénti meghallgatását a szerb elkövetők személyére.

II. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartotta. Szintén vitatta a titkos információ gyűjtés eredményének felhasználását. Kifejtette, hogy a hatályos szabályok szerint nem használhatók fel az ott kapott adatok, mivel - nézete szerint - az előírt szabályokat nem tartották be. A korábban hatályos szabályok szerint sem valósult meg álláspontja szerint a haladéktalanság követelménye. 2. és 3. számú tanúk vallomásait nem tartotta figyelembe vehetőnek, mivel az említett személyek terhelő előadása enyhébb büntetés elérésére irányult. Utalt arra, hogy VII. r. vádlott érdemi vallomást nem tett, ezért tőle nem lehetett kérdezni. Nézete szerint az 5. vádpont esetében a cselekmény elkövetésének bizonyítása kétséget kizáró módon nem történt meg.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és új eljárás lefolytatására tett indítványt figyelemmel arra, hogy olyan bizonyítékok kerültek felhasználásra, amelyeket nem lehetett volna értékelni. A megszerzett pénzösszegben való részesedés tisztázatlanságát emelte ki, e körben is új eljárás lefolytatását vélte indokoltnak. Kifogásolta a II. és a IV. r. vádlottakkal szembeni 50-50 százalékos vagyonekbeosztás alkalmazását. Utalt a pénzbüntetés összegénél alkalmazott számítási hibára. Az ügyész súlyosításra irányuló indítványának elvetését, védelem rendezett személyi körülményeire, jelenlegi munkavégzésére, megfelelő életvitelére tekintettel a szabadságvesztés súlyosításának mellőzését kérte.

III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen eljárási kérdésekben osztotta védőtársai álláspontját, aggályosnak tartotta a titkos információ gyűjtés eredményét, a hang-szakértői véleményt. Sérelmezte, hogy az RSZVSZ a lehallgatás anyagát átfogalmazta. Kifogásolta, hogy az elkövetés időpontjától a feljelentés megtételéig 55 nap telt el. Meglátása szerint a feljelentés megtétele akkor tekinthető haladéktalannak, ha a feljelentés az elkövetés után nyolc napon belül megtörténik. Véleménye szerint a lehallgatott beszélgetés tartalma beleilleszthető védelem védekezésének megfelelő tartalomba. Álláspontja szerint a pénz átadásának bizonyítása nem történt meg. Sérelmezte a külföldi érdekeltek meghallgatásának elmaradását.

A hangszakértői véleménnyel kapcsolatban kifogásolta, hogy mindössze az „igen” és a „nem” szavak összehasonlítása történt meg, amit nem tartott kellő elhatárolásra alkalmasnak, és elégségesnek. Álláspontja szerint védelem büntetőjogi felelőssége nincs kétséget kizáró módon bizonyítva. Másodlagosan az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak tartotta, nézete szerint tudatos, szándékos elkövetés nem állapítható meg. Mindezekre figyelemmel a tényállás helyesbítésére, és elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából történő felmentésre tett indítványt. Harmadszorban az enyhítő körülmények alapján szabadságelvonással nem járó büntetés kiszabását, illetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

IV. r. vádlott védője fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadott védőbeszédében foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy nem az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét, hanem a mérlegelés alapját képező bizonyíték hitelességét vitatja. A hangszakértői vélemény bizonyítékok köréből történő kirekesztését kérte. Hiányolta, hogy a hangszakértőnek nem volt feljegyzése a hang mintavételéről, a szakértő ugyanis ennek nem tulajdonított jelentőséget. Aláhúzta, hogy a hangszakértő a 94 beszélgetésből 48 szöveget írt le, amelyben a „nem” szó nem szerepelt, mégis ezt a szót hasonlította össze a vádlottaktól vett mintákkal. Kiemelte, hogy nem állapítható meg a minta adás módszere, a minták egymástól való elkülönítésének ténye. Ezekre a hiányosságokra figyelemmel - szemben az elsőfokú ítélettel - elfogadhatatlannak tartotta a szakvéleményt. Kifejtette, hogy védelemmel szemben a hangszakértői véleményen túlmenő bizonyíték nem állt rendelkezésre, így nézete szerint védelem terhére kétséget kizáró módon nem állapítható meg bűncselekmény, illetve az, hogy ezt a bűncselekményt a IV. r. vádlott követte volna el. A védői álláspont elvetése esetén a büntetés

enyhítését kérte az elkövetés óta eltelt hosszú időre tekintettel, amely alatt a védenca szolgálati jogviszonyát fenntartották. Aláhúzta, hogy az időmúlás a büntetési tétel kétszeresét is meghaladta. Álláspontja szerint a büntetőeljárás hatálya már kiváltotta a kellő prevenció célját.

Az I. r. vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozatában azt hangoztatta, hogy a három év büntetés-végrehajtási intézetben töltött idő után nehéz a társadalomba való visszailleszkedés, azonban ma már jogkövető állampolgárként éli életét. Továbbra is kifogásolta a titkos információ gyűjtéssel kapcsolatos eljárást.

A II. r. vádlott utolsó szó jogán azt hangsúlyozta, hogy a VII. r. vádlott a felfüggesztett büntetés reményében tett beismerő vallomást. Aláhúzta, hogy ő a bűncselekményt nem követte el.

A III. r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy szolgálati viszonyából történő felfüggesztése már önmagában súlyos büntetést jelentett számára. Aláhúzta, hogy a hangfelvételen szereplők személye nem nyert bizonyítást. A cselekmény elkövetését továbbra is vitatta, testépítői tevékenységét és kollégái támogatását hangsúlyozta.

A IV. r. vádlott az utolsó szó jogán aggályait hangoztatta az elsőfokú ítélettel kapcsolatban, és aláhúzta, hogy bűncselekményt nem követte el. Kiemelte, hogy az eltelt időre figyelemmel nem tud visszaemlékezni az elkövetési időre. Ő is hangsúlyozta, hogy a hangszakértői véleményben a „nem” szó vizsgálata szerepelt, holott a beszélgetésben ilyen szó nem hangzott el. Helytelen következtetésnek tartotta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy ő körzeti megbízottként teljesített volna szolgálatot, mivel munkavégzésének formája az ügyeletes munkakörének felelt meg. Elképzelhetőnek tartotta, hogy saját felhasználói kódjával más valaki kérte le az adatokat.

A másodfokú bíróság az ügyészi, de I. r., II. r., III. r. vádlottak és védőik fellebbezését sem találta alapsnak. Mindössze IV. r. vádlott esetében volt alapos az enyhítést célzó fellebbezés.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be. 348. § (1) értelmében - figyelemmel a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátokra - a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt tárgya a felülbírálatnak az első fokú ítélet fellebbezéssel nem támadott első fokon jogerőre emelkedett rendelkezései V. r., VI. r. és VII. r. vádlottak tekintetében.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Ennek során beszerezte az eljárás tárgyát képező bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat, majd a bizonyítást kiterjesztette a vádlottak védekezési irányának megfelelően, és a titkos információ gyűjtés során keletkezett hanganyag vizsgálatát rendelte el. A lefolytatott bizonyítás eredményeként feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében is a logikai szabályainak mindenben megfelelő módon értékelte. Értékelő tevékenysége indokait is részletesen, kellő meggyőző erővel kifejtette, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, az csupán I. r. vádlott személyi körülményeiben bekövetkezett változásra figyelemmel szorul kiegészítésre a következők szerint:

I. r. vádlott a Kft-nél gépkezelői munkakörben dolgozik, havi átlagjövedelme 120.00,- forint.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt a vádlotti és védői kifogások miatt a titkos információ gyűjtés eljárási szabályainak betartását vizsgálta meg. E kérdéskör kapcsán megállapítható volt, hogy az említett információ gyűjtésre az eljárási szabályok maradéktalan betartásával került sor. Így szabályosan megtörtént a titkos információ gyűjtés engedélyezése, annak időtartama sem lépte túl a

megengedett határt, valamint az engedély megadásának alapját képező bűncselekmény is megfelelt a büntető eljárási törvényben szereplő előírásoknak [Be. 206/A. § (1) bekezdés a) pont, 201.§ (1) bekezdés a) pont]. A védők érvelésével szemben a feljelentés haladéktalan megtételének követelménye is teljesült. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a feljelentés megtétele szempontjából nem kizárólag az elkövetési időpontok vizsgálatának volt jelentősége, hanem annak az időintervallumnak is, amelynek tartamára az engedélyadás kiterjedt. Márpedig megállapítható volt, hogy a feljelentés megtételére a lehallgatás engedélyezésének időintervallumán belül sor került, ekként a késlekedés megállapítása - a védői és a vádlotti kifogásokkal szemben - szóba sem kerülhetett. Szükséges hangsúlyozni ebben a kérdéskörben azt is, hogy a hatóságok feladata nem kizárólag a telefonbeszélgetések hanganyagának rögzítésére, hanem annak elemzésére is kiterjed. Az információk megfelelő elemzése időt igénylő munka, melynek során elengedhetetlen a releváns információk kiválogatása, és azok alapján a szükséges intézkedés megtétele. Ezeket a körülményeket, továbbá a lehallgatott beszélgetések számát is értékelve állítható, hogy az eljáró hatóságok nem késlekedtek a feljelentések megtételével.

Azonos álláspontot fogalmazott meg az eljáró bíróság az IH.2013.92. számon közzétett jogesetben. E szerint a titkos információ gyűjtés engedélyezett időtartama alatt a feljelentésre jogosult hatóság nem esett késelelembe, amikor a titkos információ gyűjtésre engedélyezett határidő lejárt előtt tett feljelentést, mert így nem sérült a haladéktalanság elve. Az információ gyűjtés ideje alatt keletkezett lehallgatási anyagokat csak akkor lehet ugyanis megfelelően elemezni, ha már valamennyi adat rendelkezésre áll. Csak ebben az esetben van a feljelentés megtételére jogosult hatóság olyan helyzetben, hogy valamennyi rendelkezésre álló adatot összefüggéseiben megvizsgálja, értékelje és abból a megfelelő következtetéseket vonja le.

Az elsőfokú bíróság is igen részletesen és körültekintően vizsgálta a titkos információ gyűjtés törvényi előírásainak betartását, és helyesen jutott tényállási pontonként a másodfokú bírósággal azonos következtetésre, ennek folytán a hanganyag felhasználásának akadálya tehát nem volt. A fentiek miatt a Be. 206/A. § (1) bekezdés b) pontjában szereplő előírás, a feljelentés haladéktalan megtételére előírt kötelezettség teljesülése alapján a telefon lehallgatás eredménye bizonyítékként felhasználható volt.

Az elsőfokú bíróság, amint arra a másodfokú bíróság a határozat korábbi részében már utalt, hangszakértőt vont be az eljárásba. A szakértő által adott vélemény segítséget jelentett a titkos információ gyűjtés keretében beszerzett beszélgetéseket folytató személyek hangjának azonosításában. A szakértő véleményében nagy valószínűséggel, mégpedig 90 százalékos bizonyossággal állapította meg az érintett vádlott hangjának az azonosságát; az I. r. vádlott esetében 90 darab felvétel, a II. r. vádlottnál 28 felvétel, a III. r. vádlott esetében 10 darab hívás, a IV. r. vádlott esetében 3 hívás esetében. A vélemény formálás során a szakértő műszeres - ún. beszélő azonosítási - vizsgálatokat is végzett. Aláhúzta, hogy a I. r. vádlotthoz rendelt hívásokon xy-nak szólították az azonosított személyt. Kiemelte, hogy többször elhangzott a felvételeken a xy név is. Megállapítható tehát, hogy a hangfelvételen beszélgető személyek elkövető társaikra hivatkoztak. A szakértő kifejtette, hogy az azonosságot a beszélőkre jellemző tulajdonságok, mégpedig a beszélő neve, hangszíne, hangmagassága, nyelve, a beszéd tempója alapján vizsgálta és véleményezte, tehát nem kizárólag egyes szavakra korlátozva, amint arra a vádlottak és védők hivatkoztak.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság nem osztotta a védőknek, valamint a vádlottaknak a hangszakértő véleményével összefüggésben megfogalmazott aggályait, ugyanis a szakértői vélemény megállapításait megalapozottnak tartotta. Másrészt amiatt sem volt alapja a felvetett kétségeknek, mivel a hangszakértő véleménye összhangban állt az egyéb, az elsőfokú bíróság által

feltárt alábbi bizonyítékokkal is, azokat alátámasztotta, és - szemben a védelem hivatkozásával - a terhelő adatokra mintegy ráerősített.

A tényállás első pontjában írt cselekmény I. r. vádlott általi elkövetését alátámasztotta Vadászné V. r. vádlott terhelő nyilatkozata. Az V. r. vádlott elismerte, hogy az I. r. vádlottal folytatta le a kérdéses telefonbeszélgetést, amelyben az I. r. vádlott 20.000 forint kifizetésére irányuló követelést fogalmazott meg vele szemben. Az eljárás során sikerült felkutatni és tanúként kihallgatni azt a személyt, akinek sérelmére V. r. vádlott a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható volt. Több tanú (4., 5., 6., 7., 8. számú tanúk) közölt további értékelhető adatot részben az V. r. vádlott által megvalósított bűncselekményre, továbbá az V. r. vádlott életvitelére, ismertségére nézve. A feltárt bizonyítékok alapján tehát a titkos információ gyűjtés során beszerzett hanganyag tekintetében nem volt vitatható, hogy az V. r. vádlott a telefonbeszélgetést az I. r. vádlottal folytatta le.

A tényállás II. pontjában szereplő cselekmény esetében az I., II., és III. r. vádlottak tagadásával szemben a telefon lehallgatás egyértelmű bizonyítékul szolgált. Külön kiemelés érdemel az a körülmény, hogy az akcentussal beszélő személy több diskurzusban is beszélgető partnerét xy-nak nevezte meg, akit a hangszakértő az I. r. vádlottal azonosított.

Az első fokú bíróság ítéletének indoklásában részletesen rögzítette a figyelembe vett beszélgetéseket. Ezeket a másodfokú bíróság nem kívánja megismételni, mindössze az alábbiakat emeli ki:

Az egyik párbeszédben az I. r. vádlott utasítást adott a III. r. vádlottnak arra, hogy a III. r. vádlott hagyja el a szolgálati helyét a cselekmény zavartalan elkövetésének biztosítása érdekében. Majd az I. r. vádlott a szerb elkövetőt arról tájékoztatta, hogy a pályaudvaron nincs az elkövetést zavaró rendőri jelenlét. Egy következő beszélgetésben az I. r. vádlott felhívta a III. r. vádlottat, hogy a szerbek által a megbeszélt helyen hagyott táskából a III. r. vádlott vegye ki az útlevelet, mivel arra az I. r. vádlottnak szükséges van, azt el tudja adni. (első fokú ítélet 26-27. oldala) A hangszakértő a beszélgetők hangját azonosította az I. r. és a III. r. vádlott hangjával.

Egy másik, az I. és a III. r. vádlott között hallható beszélgetésben a III. r. vádlott arra figyelmeztette az I. r. vádlottat, hogy a pályaudvaron a rendőri szervek intézkedése várható, amelynek végéről a III. r. vádlott tájékoztatni fogja az I. r. vádlottat, utóbbi pedig erről értesíti a szerb elkövetőket. (első fokú ítélet 31-32. oldalain)

Olyan beszélgetés is elhangzott az I. r. vádlott, valamint az ismeretlen szerb férfi között, amelyben az I. r. vádlott a szerbek további „munkavégzésének” lehetőségét csak arra az esetre látta biztosíthatónak, amennyiben a szerb elkövető kifizeti neki és társainak az egy-egy napra korábban kialkudott 30.000 forintot. (elsőfokú ítélet 42. oldala). Egy másik telefonbeszélgetésben ugyanerről a kérdésről folytatott diskurzust az I. és a II. r. vádlott. (elsőfokú ítélet 44. oldal).

Megállapítható volt tehát a telefonbeszélgetések alapján, hogy az I., II. és III. r. vádlottak összehangolt tevékenységet folytattak, tevékenységükért pénzt kértek és kaptak, mégpedig egy napi közreműködésért 30.000 forintot, amit háromfelé osztottak el egymás között. Az említett vádlottak e ténykedése összesen hat alkalommal volt tetten érhető.

Az ismeretlen szerb állampolgárságú személyek által megvalósított vagyon elleni bűncselekmények elkövetése egyértelműen igazolást nyert a bűncselekmények érintett sértettjeinek a feljelentése alapján. A bűncselekmények elkövetőinek felkutatására tett intézkedések nem vezettek eredményre,

s ehhez képest 1. számú tanú kihallgatásától sem várható eredmény. A másodfokú bíróság ezért az erre vonatkozó bizonyítási indítványt elutasította.

Értékelte az elsőfokú bíróság a telefonok használatára, a cellainformációkra vonatkozó adatokat, amelyek folytán a vádlottak személye már önmagában beazonosítható volt, és megerősítette a I. r. vádlott által a szerbekkel, valamint a vádlottak egymással folytatott beszélgetéseik tényét. Nem látta indokoltak ezért a másodfokú bíróság a hangszakértő ismételt meghallgatását, újabb véleménye érdemben egyébként sem lenne alkalmas az elsőfokú bíróság által megállapítottak megváltoztatására.

A tényállás III. pontjában írt cselekménnyel kapcsolatban I. r. és IV. r. vádlott között folytatott telefonbeszélgetés egyértelműen a megállapított tényállásban írtakat támasztotta alá. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az elsőfokú értékeléssel, hogy a rendszám lekérdezése nem szolgálati célból, hanem magáncélból történt, amit jelzett az is, hogy a diskurzust folytató személyek igyekeztek beszélgetésüket magán-használatban álló készüléken bonyolítani. A lekérdezés tényét a naplókivonat kétségtelenné tette, amelyet a IV. r. vádlott hajtott végre. Az ezzel ellentétes vádlotti védekezés elvetésére tehát megalapozottan került sor.

A tényállás V. pontjában írt cselekmény tekintetében számos bizonyíték állt rendelkezésre II. r. vádlott tagadásával szemben. Így VII. r. vádlott beismerő vallomást terjesztett elő, amit alátámasztott a II. és a VII. r. vádlott között rögzített beszélgetés hanganyaga. A megállapított tényállást megerősítő nyilatkozatot tett a 2. és 3. számú tanú a pénz II. r. vádlott általi kérése, elfogadása, ellenkező esetben hátrány kilátásba helyezése tekintetében. A 2. és 3. számú tanú az elkövetőkben a II. r., valamint a VII. r. vádlottakat azonosította.

A fenti bizonyítékok alapján a bűncselekményben való részvételt kétségbe vonó II. r. vádlotti vallomás elfogadhatatlan volt.

A fent részletezett bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont jogkövetkeztetést I. r., II. r., III. r., valamint IV. r. vádlottak büntetőjogi felelősségére, és cselekményeiket mindenben az anyagi büntető jogszabályoknak megfelelően minősítette.

A vádlottak terhére megállapított bűncselekmények megnevezése azonban nem felelt meg a Be. 258. § (2) bekezdés d) pontjában írt szabálynak. Eszerint az ítélet rendelkező része tartalmazza a bűncselekmény Btk., illetve az 1978. évi IV. törvény szerinti megnevezését, az alkalmazott törvényhely feltüntetésével. E rendelkezés figyelembe vételével a másodfokú bíróság I. r., II. r., III. r. vádlottak korrupciós cselekményének megnevezését a Btk. 294. §-a szerint hivatali vesztegetés elfogadása büntettére, II. r. vádlott vagyon elleni erőszakos bűncselekményeinek megnevezését a Btk. 367. §-a szerinti zsarolás büntettére pontosította.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel. További súlyosító körülményként kellett értékelni azt, hogy I. r., II. r., III. r. vádlottak cselekményüket folytatólagosan valósították meg, továbbá a korrupciós cselekményük többszörösen minősült, hiszen a hivatali kötelesség megszegése mellett a bünszövetség és az üzletszerűség is minősítő körülményként szerepelt.

Az egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján az első fokú bíróság I. r., II. r., r. vádlottakkal szemben megfelelő tartamú fő- és mellékbüntetéseket alkalmazott. E büntetések szükségesek, de egyben elégségesek is a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez. Alapvetően a

jelentős időmúlás miatt e büntetések súlyosítása már nem indokolt, de a másodfokú bíróság e büntetések enyhítésére sem látott törvényes lehetőséget.

Az I., II., III. r. vádlottak esetében nem volt figyelmen kívül hagyható szempont, hogy rendőri munkájuk során nem a bűnüldözésre fektették a hangsúlyt, hanem a bűnözők bünelkövetését segítették elő oly módon, hogy a bűncselekményből származó haszonból maguknak is részt követeltek, sőt fogadtak el. Tették mindezt közösen hat alkalommal, illetve az I. r. és a II. r. vádlott további egy-egy esetben. Ezt a magatartást a másodfokú bíróság a hivatás elleni kimagaslóan súlyos szabályszegésnek értékelte, amely miatt a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése még a mindössze egyetlen cselekményben érintett III. r. vádlott esetében sem kerülhetett szóba, az I. r. és a II. r. vádlottal szemben pedig az első fokon kiszabott tartam miatt a törvény szerint is kizárt volt. Szükséges azt hangsúlyozni, hogy kizárólag az időmúlás miatt maradhatott el az első fokon kiszabott szabadságvesztés számottevő súlyosbítása.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy II. r. vádlottal szemben a pénzbüntetés összegét az elsőfokú bíróság számítási hiba folytán tévesen tüntette fel az ítélet rendelkező részének 4. oldalán, ezért az összeget a másodfokú bíróság 216.000 forintra helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság helytelenül rendelkezett a kiszabott pénzbüntetés meg nem fizetés esetén történő átváltoztatása során a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról. A Btk. 51. § (2) bekezdése szerint ha a pénzbüntetést végrehajtható szabadságvesztés mellett szabták ki, a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára a szabadságvesztés fokozata irányadó. Mivel a II. és a III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön volt, ezért a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára is ezt kellett irányadónak tekintetni.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta II. r. vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségére utaló rendelkezést, amelyet a másodfokú bíróság pótol azzal, hogy a II. r. vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság nem rendelkezett az I., II. és III. r. vádlottakkal szemben a tényállás II., valamint V. pontjában szerelő cselekmények tekintetében a vagyonekbevételek alkalmazásáról. A tényállás II. pontjában hat esetben az I. r. vádlott maga és társai részére alkalmanként 30.000 forintot kért a szerb állampolgároktól a bűncselekmények zavartalan elkövetésének biztosítása fejében (elsőfokú ítélet 13. oldal utolsó - 14. oldal 1. bekezdés). Az összesen 180.000 forint kérésével és részbeni átadásával megvalósult bűncselekmény miatt a másodfokú bíróság az I., II. és III. r. vádlottat fejenként 60.000 forint vagyonekbevételek megfizetésére kötelezte a Btk. 74. § (1) bekezdésének a) és f) pontjai alapján.

Az V. cselekmény tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete 15. oldal 4. bekezdésében írtakra figyelemmel a VII. r. vádlottól 70.000 forint elkobzása első fokon megtörtént, így a másodfokú bíróság a fennmaradó 10.000,- forint, valamint az 550 Euró fele, tehát 275 Euró elkobzását rendelte el a fellebbezéssel érintett II. r. vádlottal szemben a Btk. 74. § (1) bekezdésének a) pontja alapján. Ennek megfelelően az öt terhelő vagyonekbevételek összege 70.000 forint (60.000+10.000), valamint 275 Euró. VII. r. vádlottal szemben az első fokú ítélet jogerőre emelkedése folytán vagyonekbevételek alkalmazásának a másodfokú eljárásban nem volt helye, ez különleges eljárásban (Be. 569. §) pótolható.

A IV. r. vádlott cselekményének jellege, súlya eltért társai cselekményéhez képest. A rendszám jogcím nélküli lekérdezése a számottevő, az elévülési idő kétszeresét meghaladó időmúlásra is figyelemmel nem olyan súlyú szabályszegés, amely bármiféle szankció alkalmazását indokolná. A másodfokú bíróság ezért a IV. r. vádlottat, mivel cselekménye az elbíráláskor már olyan csekély fokban volt veszélyes a társadalomra, hogy a törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazás is szükségtelen volt, a Btk. 64. § (1) bekezdése alapján megrovásban részesítette.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r., III. r. vádlottak esetében a bűncselekmények megnevezését, valamint a vagyonekhozás mértékét, IV. r. vádlott esetében a szankció alkalmazását érintő részében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényszerű rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

IV. r. vádlottal szemben a pénzbüntetés kiszabását mellőzte.

A Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte II. r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Budapest, 2016. év január hó 22. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Etelka s.k. Dr. Szalai Géza s.k.
előadó bíró bíró

A Fővárosi Törvényszék 43(III.)B.237/2013/214. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4. Bf.77/2015/26. számú ítélete folytán az abban írt változtatásokkal I. r., II. r., III. r., valamint IV. r. vádlottak vonatkozásában 2016. év január hó 22. napján jogerőre emelkedett, és az I., II., és III. r. vádlottakkal szemben végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. év január hó 22. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző